

PETER MAY

Ostrov Entry

DETEKTIVKA
ROKU 2014
PODLE FESTIVALU
BLOODY SCOTLAND

HOST

PETER MAY
Ostrov Entry

PETER MAY

Ostrov
Entry

BRNO 2015

Copyright © Peter May, 2014

Translation © Linda Kaprová, 2015

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-637-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-638-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-639-7 (Formát MobiPocket)

Dennisovi a Naomi

Gus am bris an latha agus an teich na sgàilean
Než zavane den a stíny dají se v běh

PÍSEŇ PÍSNÍ 4,6
(Verš často citovaný
v gaelských nekrolozích)

PROLOG

Kameny zasazené do svahu jasně prozrazují, že tuto pěšinu kdysi v potu tváře zbudovaly šikovné ruce. Dnes je zarostlá, jen mělká prohlubeň zbývá po příkopu, který ji po straně provázel. Sime opatrně schází k tomu, co zbývá z vesnice. Pronásleduje ho nesmírně podivný pocit, že kráčí ve vlastních stopách. A přitom se tu ocitl poprvé v životě.

Obrys holého kopce nad ním lemuje zhroucená zídka z naskládaných kamenů. Ví, že za ní se až ke svahu se hřbitovem s trčícími náhrobky táhne pruh bílého písku. Pod sebou, mezi rašelínovou půdou a špičkami vysoké trávy ohýbající se ve větru, sotva rozeznává základy původních místních stavení. Poslední stopy po zdech takzvaných černých domů skýtajících přístřeší rodinám, které v nich žily a umíraly.

Pěšinou mezi nimi schází k oblázkové pláži. Do bublajících a vařících se vln, jež třísní valounky svou pěnou, se noří nepravidelný pás hrubě otesaných kamenů. Nic víc už z dávno zapomenutého pokusu o zbudování mola nezbývá.

Kdysi tu mohlo stávat deset dvanáct černých domů. Nad silnými kamennými zdmi se klenuly doškové střechy a puklinami a spárami ven unikal dým z hořící rašeliny, který s sebou strhávaly ledové zimní vichřice. V srdci vesnice se zastaví a představí si místo, kde ležel a krvácel starý Calum, s lebkou rozraženou jediným úderem, jenž vymazal všechna léta jeho statečnosti. Přidřepne, prsty pohladí půdu a v tom dotyku ucítí bezprostřední propojení s dávnými událostmi.

Komunikuje s jejich duchy, on sám jako přízrak bloudící vlastní minulostí.

Zavře oči a vzpomene si, jaký to byl pocit, když zjistil, že právě tady všechno začalo. V jiné epoše, v životě někoho jiného.

PRVNÍ KAPITOLA

Do letního domku se z verandy vcházelo dveřmi opatřenými sítí proti hmyzu přímo do obývacího pokoje. Tato prostorná místnost zabírala hlavní část přízemí domu a měla sloužit k ubytování hostů. Ti však nikdy nepřijeli.

Z úzké předsínky pod schodištěm vedly dveře do koupelny a nevelké ložnice s otevřeným kamenným krbem v zadním traktu. Většinu plochy podlahy zabíral masivní tmavý nábytek. Sima napadlo, že dům sice přestavěli, ale nábytek nejspíš zůstal původní. Připadalo mu, jako by se propadl zpět v čase. Velkorysá starobylá křesla chráněná dečkami, prošoupané koberečky rozestřené po hrbolaté, ale nově natřené prkenné podlaze. Na stěně visely olejomalby v těžkých rámech a každičkou plošku tu zaplňovaly dekorativní předměty a rodinné fotografie. Starobylostí to tu i vonělo a jemu se vybavil babiččin dům ve Scotstownu.

Blanc natáhl kabely do zadního pokoje, ve kterém se chystal rozložit své monitory, a Sime nainstaloval dvě kamery na stativy tak, aby zabíraly křeslo naproti oknu. Tam bude na čerstvou vdovu dopadat dostatek světla. Svou židli postavil naopak opěradlem zády k němu. Simova tvář se tak bude skrývat ve stínu a zároveň bude možné postřehnout sebenepatrnější změnu v jejím výrazu.

Nad hlavou mu zavržala prkna, a když se otočil, spatřil policistku, jak schází ze schodů. Vypadala zmateně. „Co se tu děje?“

Sime jí vysvětlil, že připravují vybavení pro výslech. „Čeká nahore, jestli jsem to správně pochopil.“ Policistka přikývla. „Tak ji pošlete dolů.“

Odhrnul záclonu a chvíli postával u okna. Vybavil si slova, která pronesl vyšetřující seržant, když je přivítal v přístavu, jediném na ostrově. *Vypadá to, že to udělala ona.* Vysvitlo slunce a Sime ve skle uviděl důvěrně známý odraz svého vyhublého obličejce orámovaného hustými světlými kudrnatými vlasy. Oči i stíny propadlých tváří prozrazovaly vyčerpanost a on radši rychle přeostrčil ven na oceán. Dlouhé traviny na okraji útesů prudce ohýbal vítr. Z jihozápadu se hnaly bílé hřebínky vln a v dálce na horizontu se vařila zlověstná černá mračna.

Zavrzaly schody. Ohlédl se a na okamžik, který mu připadal jako věčnost, se svět přestal točit.

Stála na spodním stupni, tmavé vlasy sčesané z jemného obličejce, bledou tvář potřísněnou zaschlou krví. Zakrvácenou noční košili částečně zakrývala deka, kterou si přehodila přes ramena. Viděl, že je vysoká a že se snaží držet zpříma, jako by to byla otázka cti, nenechat se situaci zdeptat.

Měla tmavé, jiskřivě modré oči s tmavšími kroužky kolem zornic. Smutné oči plné tragédie. Nevyspání pod nimi zanechalo hluboké stíny, jako by jí tam někdo palcem rozmázl uhl.

Slyšel pomalé tikání kyvadlových hodin, v paprsku slunce pronikajícího oknem nehybně visela smítka prachu. Viděl, jak pohybuje rty, ale zvuk z nich nevyšel. Znovu se němě pohnuly. Zformulovaly slova, která on neslyšel, až k němu najednou pronikl její podrážděný tón: „Haló! Je někdo doma?“ A jako by kdosi uvolnil tlačítko pauzy, jeho svět se znovu rozběhl. Zmatený však zůstal.

„Promiňte. Vy jste...?“ zeptal se.

Úplně ji zaskočil. „Kirsty Cowellová. Prý jste se mnou chtěl mluvit.“

A v tom zmatku, který v jeho nitru vířil, slyšel svá vlastní slova: „Já vás znám.“

Svraštila čelo. „Neřekla bych.“

Ale on věděl, že ano. Netušil kde, kdy ani jak ji poznal. Ale byl si naprosto jistý. A ten pocit, který zažil v letadle, se vrátil s téměř neúnosnou intenzitou.

DRUHÁ KAPITOLA

I

Těžko uvěřit, že sotva před pár hodinami ležel ve své posteli v tisíc kilometrů vzdáleném Montrealu, ruce a nohy zamotané do přikrývky, pod kterou se potil, zatímco odkryté části těla mu zase mrzly. Oči ho dřely a v hrdle mu vyschlo tak, že stěží dokázal polknout.

Během dlouhé noci už ztratil přehled o tom, kolikrát zkontroloval displej digitálního budíku na nočním stolku. Věděl, že je to bláhové. Spánek nepřicházel a čas se vlekl nevzrušeným tempem želvy sloní. Sledování jeho útrpné pouti v něm zoufalství jen umocňovalo a pravděpodobnost, že usne, ještě umenšilo. Za očima už jako každou noc číhaly první náznaky bolesti hlavy, která zesilovala s blížícím se ránem, k němuž neodmyslitelně patřila tableta aspirinu šumící ve sklenici vody.

Když se přetočil na pravý bok, ucítil vedle sebe prázdné místo jako výčitku. Neustálé memento selhání. Chladná prázdnota tam, kde kdysi bývala vřelost. Mohl by se v posteli rozvalit a ohřát ji teplem svého těla, ale připadal si uvězněný na své straně, kde tak často lehával v tichu doutnajícím po některé z jejich hádek. Hádek, které nikdy nevyvolal. Alespoň mu to tak připadalo. A přece v těch bezesných nocích posledních týdnů začal pochybovat i o tomhle a nekonečné hodiny před svítáním plnila zraňující slova, která si v duchu přehrával stále dokola.

Nakonec ho právě ve chvíli, kdy začal upadat do nevědomí, vyděsilo trylkování mobilního telefonu. Opravdu se ho zmoc-

nila dřímota? Prudce se posadil a s divoce bušícím srdcem se podíval na budík. Bylo jen něco po třetí ráno. Zašátral po vypínači. Z náhlé záplavy světla se rozmžikal a chňapl po telefonu.

Na ostrov nesoucí město Montreal to mohlo od bytu na nábřeží ve čtvrti Saint-Lambert po mostě Jacques-Cartier ve špičce trvat až hodinu a půl. V tuto ranní dobu se však přes líné vody řeky Svatého Vavřince a ostrov Svaté Heleny, přes něž se klenu-ly nosníky této gigantické stavby, trousila jen jednotlivá auta.

Když se kolem něj začala zdvihát světla prázdných výškových budov, odbočil po sjezdu dolů na ulici Lorimier a pak na severovýchod do Ontarijské ulice. Obzoru ve zpětném zrcátku dominovala temná silueta pahorku Mount Royal. Cesta na ulici Parthenais číslo 1701 mu netrvala ani dvacet minut.

Policie sídlila ve třináctipatrové budově na východní straně ulice s výhledem na most, televizní stanici a Mount Royal. Sime vyjel výtahem do čtvrtého patra na oddělení *Division des enquêtes sur les crimes contre la personne*. Vždycky ho pobavilo, že francouzština potřebuje devět slov tam, kde si angličtina vystačí s jedním. *Homicide*, řekl by Američan.

Kapitán Michel McIvir se právě vracel do kanceláře s kávou. Sime se k němu připojil a společně prošli chodbou kolem zarámovaných černobílých fotografií z padesátých a šedesátých let, dokumentujících ohledání míst činu. McIvirovi nebylo ani čtyřicet, byl jen o pár let starší než Sime, ale vyzařovala z něj autorita, kterou by v sobě Sime nikdy nenašel, to si dobře uvědomoval. Kapitán na svého podřízeného vyšetřovatele pohlédl bystrými očima.

„Vypadáš příšerně.“

Sime se ušklíbl. „Rázem se cítím o dost líp.“

„Pořád máš problém se spaním?“

Sime nechtěl vážnost svého problému přiznat, a tak jen pokrčil rameny: „Jak kdy.“ Rychle změnil téma: „Proč jsem tady?“

„Máme vraždu na Magdaleniných ostrovech, v zálivu Svátého Vavřínce.“ Použil jejich francouzský název, Les Îles de la Madeleine. „První v historii. Pro začátek tam posílám osmičlenný tým.“

„Ale proč mě? Nejsem na řadě.“

„Vražda se stala na Île d'Entrée, Sime. Místní mu říkají spíš jeho anglickým názvem. Ostrov Entry. Většina obyvatel souostroví je frankofonní, ale na ostrově Entry se mluví jedine anglicky.“

Sime pochopil a přikývl.

„Na letišti Svátého Huberta na vás čeká připravené letadlo. Cesta na ostrovy potrvá asi tři hodiny. Chci, abys prováděl výslechy. Thomas Blanc je bude nahrávat. Vedoucím skupiny bude poručík Crozes, administrativu a logistiku bude mít na starosti vrchní seržant Lapointe.“ Zaváhal, což u něj nebylo obvyklé. Sime si toho všiml.

„A ohledání bude provádět kdo?“ Formuloval to jako otázku, ale odpověď už znal.

McIvir seřel rty do zatvrzelé linky: „Marie-Ange.“

II

Třináctimístný King Air B100 měl za sebou už více než dvě a půl hodiny letu. Za tu dobu si členové osmičlenného týmu pověřeného vyšetřováním vraždy na ostrově Entry nevyměnili víc než pár slov.

Sime seděl sám v přední části a intenzivně vnímal, co všechno ho od kolegů odděluje. Do týmu k nim běžně nepatřil. Přibrali ho jen kvůli jazykové vybavenosti. Ostatní byli všichni francouzského původu. Každý z nich ovládal angličtinu, někdo lépe, někdo hůř, ale žádný z nich nemluvil plynně. Simovi předci pocházeli ze Skotska. Když přijeli sem, mluvili gaelsky. Za pár generací jazyk jejich domova téměř vymřel a nahradila ho angličtina. V 70. letech 20. století pak quebecká vláda

ustanovila úředním jazykem francouzštinu a následoval hromadný exodus půl milionu anglofonních obyvatel, kteří provincii opustili.

Simův otec však odejít odmítl. Prarodiče jeho prarodičů si z téhle země vydobyli domov, prohlásil, a nikdo ho odtud nedostane. A tak rodina Mackenzieových zůstala, přizpůsobila se novému frankofonnímu prostředí, ale doma dál zachovávala svůj jazyk a tradice. Sime si pomyslel, že jim určitě vděčí za hodně. Francouzštinu i angličtinu ovládal bez problémů. Ale zrovna teď, na palubě tohoto letu za vyšetřováním vraždy na jakémsi vzdáleném souostroví, se tím od ostatních odlišoval. A tomu se vždycky toužil vyhnout.

Pohlédl z okénka a na východě uviděl první známky svítání. Pod nimi nebylo nic než oceán. Zalesněný poloostrov Gaspé nechali za sebou už před nějakou dobou.

Z maličké pilotní kabiny se vynořil shrbený vrchní seržant Jacques Lapointe se štosem papírů v ruce. Měl na starost hladký běh akce. Ubytování, dopravu, potřebnou techniku. Právě on měl také doprovodit tělo oběti zpátky do Montrealu na pitvu ve sklepení na ulici Parthenais 1701. Byl o něco starší než ostatní, asi kolem pětapadesáti, měl artritické ruce s vystouplými klouby a špičatý černý knír protkaný šedinami.

„Takže,“ zavolal, aby ho přes hukot motorů slyšeli. „Rezervoval jsem nám ubytování v Auberge Madeli na Île du Cap aux Meules, což je místní administrativní centrum. Odtud taky vyplouvá trajekt na Entry. Cesta trvá asi půl hodiny.“ Zapátral v poznámkách. „Letiště je na ostrově Havre aux Maisons, který je s Cap aux Meules propojený mostem, jak tak koukám. Místní policie nás tam každopádně bude čekat s minibusem a vypadá to, že tak akorát stihneme první ranní trajekt.“

„Chcete říct, že by jinak vypluli bez nás?“ poručík Daniel Crozes nadzdvihl jedno obočí. Velitel jejich týmu byl podobně starý jako Sime, měl však vyšší postavu a atraktivně snědou pleť. Nějakým záhadným způsobem se mu dařilo udržovat

permanentní opálení, což byl vzhledem k dlouhým quebeckým zimám úctyhodný výkon. Sime nikdy s jistotou nezjistil, jestli za to vděčí samoopalovacímu krému, nebo soláriu.

„Jen přes moji mrtvolu,“ zakřenil se vesele Lapointe. „Nijak jinak tam auto nedostaneme. Řekl jsem jim, že jestli na nás nepočkají, tak jim tu kocábku pošlu ke dnu.“ Naklonil hlavu k rameni. „Ale vypadá to, že pravidelný jízdni řád nenarušíme. Navíc by neškodilo si to s místními nerozházet.“

„Co víme o ostrově Entry, Jacquesi?“ zeptal se Crozes.

Seržant se zatahal za knír. „Moc toho není, pane poručíku. Hlavní obživu tu poskytuje rybolov. Počet obyvatel klesá. Všichni mluví anglicky. Není jich ani sto, myslím.“

„A teď zas o jednoho míň,“ poznamenal Crozes a několik členů výpravy se tlumeně uchechtlo.

Sime se podíval přes uličku a viděl, že se Marie-Ange usmívá. S těmi nakrátko ostříhanými hnědými vlasy s blond melírem a štíhlou atletickou postavou působila v něčem skoro chlapecky. Ale v lesknoucích se zelených očích ani v plných rudých rtech, které v odzbrojujícím úsměvu odhalovaly bílé zuby, nebylo po maskulinitě ani stopy. Jakmile však zpozorovala, že se na ni dívá, okamžitě zvažněla.

Obrátil se zpátky k okénku a v uších mu zapraskalo. Jejich malé letadlo se stočilo vpravo a zahájilo klesání. Na okamžik ho oslnil záblesk odrazu rudého slunce na hladině oceánu, pak se však letoun znovu naklonil a Sime poprvé spatřil Magdaleniny ostrovy. Šňůru větších i menších kousků země propojených náspy a písčiny, rozestých podél osy, která se táhla z jihozápadu na severovýchod. Jako celek vytvářely překvapivý tvar připomínající rybářský háček dlouhý skoro šedesát kilometrů.

Když pilot letadlo otočil k závěrečnému sestupu na přistávací dráhu na ostrově Havre aux Maisons, informoval je, že osamělý ostrov Entry bude vidět po pravé straně ve východní části zálivu Baie de Plaisance.

Sime ostrov viděl poprvé v životě. Se svými dvěma hrbolky se na horizontu rýsoval proti vycházejícímu slunci jako převržená socha z Velikonočních ostrovů. Skoro se ztrácel v růžovém ranním oparu, který stoupal z moře. Simovi z ničeho nic znepokojením přejel mráz po zádech.

III

Sime podupával na molu a v časném jitřním slunci mu od úst stoupala pára. Lapointe zatím nacouval s minibusem na trajekt *Ivan-Quinn*. Na střechu připevnili přepravní kufry s vybavením. Sime měl na sobě džíny, vysoké kožené boty a bavlněnou mikinu s kapucí. Postával kousek stranou od ostatních. Běžný pozorovatel by tu vzdálenost nepostřehl, ale pro něho to byla propast hluboká jako Velký kaňon. A nerozděloval je jen jazyk. Blanc trhlinu překročil a nabídl mu cigaretu. Kdyby Sima znal lépe, neudělal by to. Ale Sime gesto přesto ocenil.

„Přestal jsem,“ vysvětloval.

Blanc se vesele ušklíbl. „Není nic jednoduššího.“

Sime pochybovačně nadzdvihl obočí: „Myslíš?“

„Jasně. Já přestal už nejmíň stokrát.“

Sime se usmál a společně mlčky přihlíželi, jak Lapointe zručně najíždí na maličkou palubu pro dvě auta. Pohlédl na kolegu, se kterým měl provádět výslechy. Blanc byl asi o patnáct centimetrů menší, zato vážil o dost víc. Husté kudrnaté vlasy mu na temeni ustupovaly a vytvářely tak jakousi mnišskou tonzuru. „Jak jsi na tom s angličtinou?“ zeptal se Sime.

Blanc se zašklebil. „Rozumím v pohodě, ale moc nemluvím.“ Neurčitě ukázal bradou kamsi za přístavní hráz. „Na ostrově Entry prý odmítají mluvit francouzsky,“ odfrkl si. „Jsem rád, že si tuhle část vezmeš na starost ty.“ Sime přikývl. Blanc měl sedět v oddělené místnosti se dvěma monitory a nahrávacím zařízením propojenými kabelem s kamerou, která bude

snímat, jak Sime provádí výslech. Dnes se nahrávalo úplně všechno.

Lapointe už zaparkoval, a tak ostatní přešli do lodi a prosoukali se úzkou chodbičkou k sedadlům v kryté přední části. Sime se od nich oddělil a vylezl po schodech na horní palubu. Obešel kormidelnu, stoupl si na příď a opřel se o zábradlí. Nad hlavou se mu třepotala otrhaná vlajka přepravní společnosti CTMA. U různých mol napočítal tři výletní lodi.

Trvalo ještě deset minut, než trajekt vyplul z přístavu a proklouzl za vnější vlnolam na moře s hladinou jako sklo. V dálce se objevil ostrov Entry. Rozkládal se na opačné straně zálivu a slunce se zrovna vyhouplo nad temná ranní oblaka za ním. Ostrov přitáhl Simův pohled a už ho nepustil. Zíral skoro jako v transu na to, jak ho slunce zezadu osvětluje a vytváří kolem ostrova téměř svatozář. V něčem působil magicky. Až mysticky.

IV

Nikdo z nich nevěděl, jestli na příjezd trajektu čeká takové množství lidí i jindy, ale když loď přirazila ke břehu v přístavu na ostrově Entry, bylo maličké molo plné aut a zvědavých ostrovanů. Přivítal je vyšetřující seržant oddělení policie Cap aux Meules André Aucoin. Byl už ve středním věku, ale zkušenosti policistů z pevniny mu chyběly, a tak ho jejich příjezd plnil posvátným úžasem. Užíval si svou čtvrt hodinu slávy — tohle byla jeho první vražda. Posadil se na přední sedadlo minibusu vedle Lapointa a během kodrcavé cesty po ostrově je stručně uvedl do situace.

Ukázal na hrstku budov nad Main Street hned za restaurací U Briana Joseyho a obchodem se smíšeným zbožím. „Odtud ji sice nevidíte, ale nahoře je přistávací dráha. Cowell měl vlastní jednomotorové letadlo, kterým lítal na Havre aux Maisons. Odtamtud se díky pravidelným letům už snadno dostával na

obchodní schůzky v Quebecu nebo Montrealu. Nechával si tu u ranveje svůj range rover.“

„V čem podnikal?“ chtěl vědět Crozes.

„Dělal do humrů, pane poručíku,“ uchechtl se Aucoin. „V čem jiném se na Magdaleniných ostrovech dá podnikat?“

U pestrobarevných dřevěných domků a bud, které stály roztroušené po zvlněných zelených pastvinách stranou od silnice, ležely naskládané tisíce a tisíce košů na lov humrů. Na ostrově nerostly žádné stromy a do výšky tu čněly jen nachýlené telegrafní sloupy propojené prověšenými kabely elektrického vedení. Pozdní senoseč v krajině zanechala obří kulaté balíky a v dále vykukovala věžička nabíleného dřevěného kostelíku. Ze svahu se k nim ve žlutavém ranním světle natahovaly dlouhé stíny náhrobních kamenů.

„Cowell provozoval polovinu rybářské flotily na Magdaleniných ostrovech. Každý rok přinášela úlovek v hodnotě nějakých patnácti milionů dolarů. A to nepočítám konzervárnu na Cap aux Meules, která mu patřila,“ vysvětloval dál Aucoin.

„Pocházel z ostrovů?“ zeptal se Sime.

„Narodil se tu a vyrostl. Pocházel z anglicky mluvící komunity v Old Harry na severu. Ale francouzsky mluvil dobře. Nepoznali byste, že to není jeho mateřština.“

„A jeho manželka?“

„Kirsty, ta pochází z Entry. Prý neopustila ostrov už deset let, od té doby, co vystudovala na Biskupské univerzitě v Lennoxville.“

„Ani jednou?“ nedokázal Crozes uvěřit vlastním uším.

„Tvrdí se, že ne.“

„A co se včera v noci stalo?“

„Vypadá to, že to udělala ona.“

„Neptal jsem se na váš názor, seržante,“ zpražil ho Crozes, „pouze na fakta.“

Aucoin zčervenal. „Podle výpovědi Kirsty Cowellové někdo vnikl do domu. Jakýsi člověk v lyžařské kukle. Zaútočil na

ni, a když její manžel zakročil, útočník ho pobodal a utekl.“ Nedokázal skrýt skepsi a znovu se podřekl s vlastním výkladem. „Je to hrozně divné. Tedy... já vím, že experti jste tady vy, ale na ostrově Entry ke vloupání prostě nedochází. Co se zrušilo letecké spojení, vede jediná cesta na ostrov trajektem nebo vlastní lodí. Je nepravděpodobné, že by někdo dokázal zakotvit v přístavu a zase odplout, aniž by si ho někdo všiml. A na ostrově je už jen jedno další molo. Menší soukromé přístaviště, které si Cowell vybudoval u paty útesu pod svým domem. Jsou tam ale hrozně zrádné proudy, a tak se skoro nevyužívá.“

„Takže někdo z ostrova,“ nadnesl Sime.

Aucoin se na něj podíval s výrazem plným sarkasmu. „Nebo taky výplod fantazie paní Cowellové.“

Po pravici minuli maják a vyrazili vzhůru k obydlí manželů Cowellových. Většina domů na ostrově byla postavená v tradičním duchu. Šlo o dřevěné konstrukce se zdmi obloženými šindelem či prkny a špičatými šindelovými střechami, natřené jasnými barvami: červenou, zelenou, modrou a někdy i bizarnějšími odstíny fialové či okrové. Okenní a dveřní rámy svítily bělobou či kanárkovou žlutí a trávníky byly pečlivě udržované. Zdálo se, že jde o místní posedlost, soudě podle zástupců ostrovanů, kteří si venku se svými sekačkami užívali podzimního slunce.

Dům Cowellových se od ostatních lišil nejen velikostí, ale také charakterem. Tak nějak sem nepatřil — jako umělý vánoční stromek uprostřed borovicového lesa. Nebyl místní. Zdi podlouhlé budovy byly pobité prkny a natřené nažluto a červenou střechu členilo několik vikýřů a věžiček. Všem dominovalo jedno velké klenuté okno. Když se blížili po šterkové cestě podél útesu, objevila se zimní zahrada zabírající téměř celou jižní stranu domu. Její okna shlížela přes upravený trávník k plotu, který lemoval okraj příkrého srázu.

„Tomu říkám bydlení,“ užasl Lapointe.

Aucoin významně vydechl s našpulenými rty a vychutnával si svou důležitost coby znalec místních poměrů. „Kdysi to bývala fara,“ vysvětloval. „I se zvonící. Z ostrova Havre Aubert. Cowell ji nechal rozřezat na tři části a převézt sem nákladními čluny, které kvůli tomu speciálně připluly až z Quebecu. Tady na útesech budovu zase poskládali a zrenovovali uvnitř i venku podle nejnáročnějších standardů. Interiér je vážně úchvatný. Nejspíš to všechno dělal kvůli ženě. Sousedi tvrdí, že pro Kirsty nic nepovažoval za příliš dobré nebo drahé.“

Simův pohled zabloudil k menšímu domku asi o padesát metrů dál. Tradiční modrobílé stavení s krytou verandou a výhledem na červené skály stálo o něco níž ve stráni. Připadalo mu, že stojí na stejném pozemku. „Kdo žije tamhle?“

Aucoin se zahleděl směrem, kterým se díval Sime. „Ten je její.“

„Kirsty Cowellové?“

„Přesně tak.“

„Takže oni žili každý ve svém domě?“

„Ne, v tomhle domku vyrůstala a zdědila ho po rodičích. Oba žili v tom velkém, který postavil Cowell. Ten starý zrenovovali. Prý ho používali jako letní sídlo nebo dům pro hosty. Ale podle lidí, se kterými jsme mluvili, nikdy žádné hosty neměli.“ Podíval se zase na Sima. „Zrovna je tam s jednou policistkou. Nechtěli jsme, aby kontaminovala místo činu.“ Jestli očekával nějaké uznalé poplácání po rameni, dočkal se zklamání. „Nebo aby aspoň nenapáchala větší spoušť, než už se jí podařilo,“ dodal.

„Jak to myslíte?“ ozvala se teď ostře Marie-Ange, která dosud mlčela. Najednou tu šlo o její teritorium.

Aucoin se jen usmál. „Však uvidíte.“ Brzy už pro ně nebude ničím důležitý, a tak byl rozhodnutý, že těch zbývajících pár chvil důkladně využije.

Zaparkovali před domem vedle range roveru, který patřil nejspíš Cowellovi. Strážníci z Cap aux Meules zatloukli do

země tyče a natáhli mezi ně policejní pásku, což určitě viděli někde ve filmu. Třepotala se a vibrovala v sílícím větru. Marie-Ange sundala ze střechy auta svůj kufr s vybavením, převlékla se do kombinézy a kukly z bílého tyveku a přes tenisky si natáhla ochranné botičky. Ostatní si přes boty natáhli igelitové návleky a na ruce latexové rukavice. Aucoin obdivně a závistivě přihlížel. Marie-Ange mu nerudně strčila do ruky také jeden pár návleků a rukavic. „Je mi jasné, že jste to tu už celé dávno pošlapal, ale pokusme se to nepodělat ještě víc.“ Aucoin zase zrudl a šlehl po ní zlobným pohledem.

Tým obezřetně vkročil do domu. Posuvnými dveřmi vstoupili do slunečních lázní s vířivkou a s dlažbou na podlaze a pokračovali do zimní zahrady s rozestavěnými lehátko a skleněnými stolky. Jeden z nich byl roztržštěný. Pod nohama jim zachrouply střepy. Po dvou schodech, mimo zaschlé krvavé šlápoty, se dostali do hlavní obytné místnosti.

Nad širokou plochou naleštěné dřevěné podlahy se zdvihal volný prostor až ke klenuté střeše. Nalevo stál velký jídelní stůl s židlemi a otevřenou kuchyň proti nim odděloval od hlavního vchodu příborník. Vpravo stoupalo do mezaninu lomené schodiště a vlevo se zase po třech točitých schodech vcházelo do salonu s křídlem a trojčlennou sedací soupravou rozestavenou kolem krbu.

Skoro uprostřed podlahy ležel na zádech muž s pravou rukou upaženou a levou volně podél boku. Na sobě měl tmavomodré ležérní kalhoty a bílou košili nasáklou krví. Nohy byly napnuté, lehce od sebe, špičky italských kožených bot vytočené ven. Dokořán otevřené oči a ústa působily nepřírozně. Nejpodivnější však byla krev rozmazaná všude kolem něj. Šmouhy, kaluže a náhodné obrazce. Obklopovala ho změt krvavých šlápot. Bosé nohy za sebou zanechaly cestičku směřující od těla do kuchyně, otisky postupně bledly a vracely se zase zpět. Tam se chodidla znovu namočila do krve, kterou následně roznesla do zimní zahrady a po schodech dolů.

Hlavní louže kolem těla už téměř zaschla. Zoxidovala, lepila se a získala hnědavou barvu.

„Panebože!“ vydechla Marie-Ange. „Když jste mluvil o spoušti, tak jste vážně nepřeháněl.“

„Takhle jsme to tu našli,“ vysvětloval Aucoin. „Paní Cowellová tvrdí, že se pokoušela manžela oživit a zastavit krváčení. Neúspěšně.“

„Zjevně,“ dodala Marie-Ange suše.

Aucoin nejistě přešlápl. „Ty stopy patří jí. Utíkala do kuchyně pro utěrku, kterou chtěla zastavit tryskající krev. Jeden z našich lidí ji našel za svítání venku na trávníku. Když se jí ho nepodařilo oživit, utíkala k sousedům pro pomoc.“ Odmlčel se. „To jim alespoň tvrdila.“

Marie-Ange kroužila kolem těla jako kočka. Zkoumala každičkou louži a skvrnu, každý otisk a šmouhu na podlaze. Sime se na ni nedokázal dívat. „Tady jsou další šlápoty,“ oznámila. „Otisk boty.“

„Ten bude asi patřit zdravotní sestře. Dorazila po telefonátu sousedů. Bylo nezbytné, aby někdo konstatoval smrt. Pak zavolala nám.“

„Jestli se manželka pokoušela o resuscitaci, musí být sama celá od krve,“ poznamenal Crozes.

„Taky že je,“ přikývl Aucoin s vážnou tváří.

„Doufám, že jste jí nedovolili se umýt nebo převléknout,“ vrhla na něj Marie-Ange pohled, který byl skoro stejně šířavý jako její tón.

„Ne, madam.“

Otočila se k Lapointovi. „Budeme ji muset nafotit a nechat prohlédnout lékařem, jestli se nenajdou vlákna a poranění. Chci vzorky zpod nehtů. Její oblečení dejte do pytlů a vezměte s sebou do Montrealu na analýzu.“ Obrátila se zpět k Aucoinovi. „Je na ostrově lékař?“

„Není, madam. Jen sestra. Pracují tu dvě. Střídají se po týdnu.“

„Tak si budeme muset vystačit s ní. A jelikož se jedná o ženu, nejspíš si budu muset vzít prohlídku na starost já.“

„Našli jste nějaké známky násilného vniknutí?“ zeptal se Blanc.

Aucoin se dal do upřímného smíchu, ale hned se ovládl. „Ne. Vloupání by nebylo potřeba. Na ostrově nikdo nezamyká.“

Poručík Crozes tleskl. „Fajn, tak se do toho dáme. Už jste vyslechl manželku, seržante Aucoine?“

„Ještě ne, pane poručíku. Jenom jsem zaprotokoloval výpovědi sousedů.“

„Dobře.“ Crozes se otočil k Simovi. „Co kdybyste si zatím s Blancem v letním domku připravili techniku a provedli úvodní výslech, než budeme pokračovat lékařskou prohlídkou?“

TŘETÍ KAPITOLA

Její hlas ho skoro hypnotizoval. Monotónní, bez emocí. Popisovala události uplynulé noci, jako by je už postě četla z nějaké tištěné zprávy. A přesto v Simovi vyvolávaly obrázek barvitý až dost. Dokázal si ho sám doplnit detaily z místa činu, které měl stále v živé paměti.

Ten obraz se však objevoval a zase mizel, v jednu chvíli se dokonale zaostřil, vzápětí se zase mlhavě rozplynul. Celá její osobnost ho rozptylovala. Třeba to, jak jí vlasy spadaly na ramena. Zplihly jí, ale i tak jim přirozené vlny stále dodávaly živost. Byly tak černé, že skoro přecházely do modra. Podivně nevzrušené oči jako by ho provrtávaly skrz na skrz, až musel uhnout pohledem a předstírat, že si promýšlí příští otázku. Ruce si složila do klína, jednu do druhé, a dlouhé elegantní prsty tiskla napětím. A ten hlas s lenivým kanadským přízvukem, v jehož intonaci nebylo po francouzštině ani památky.

Oblaka, na která se předtím díval, se teď kupila nad zálivem jižně od souostroví a prchavé zásvity slunce čas od času ozařovaly oceán oslnivými odlesky. Cítil i slyšel, jak se do domu opírá vítr.

„Chystala jsem se jít spát,“ vyprávěla. „Ložnici máme v přízemí na konci domu. Do zimní zahrady vedou francouzská okna, ale tam bylo zhasnuto. James seděl nahoře v pracovně. Nedlouho předtím se vrátil domů.“

„Odkud?“

Na okamžik zaváhala. „Přiletěl z Havre aux Maisons a na letišti si vyzvedl svůj range rover. Vždycky ho tam nechává.“ Zarazila se. „Tedy nechával,“ opravila se.

Sime z praxe znal, jak je pro lidi obtížné vyjadřovat se nanejmenou o milované osobě v minulém čase.

„Ze zimní zahrady jsem uslyšela nějaký zvuk. Zavolala jsem, protože jsem si myslela, že je to James.“

„Co to bylo za zvuk?“

„Ani nevím. Už si nevzpomínám. Prostě zvuk. Jako zašoupaní židle na dlaždicích nebo tak.“ Propletla si prsty v klíně. „Když se neozval, šla jsem se tam podívat a v tu chvíli se na mě ze tmy vrhl nějaký člověk.“

„Stihla jste si všimnout, jak vypadá?“

„V tu chvíli ne. Jak říkám, byla tam tma. Viděla jsem jen obrys, který na mě zčistajasna skočil. Ale měl rukavice. To jsem poznala, protože jednou rukou mi držel obličej a podle dotyku i vůně to byla kůže.“ Zavrtěla hlavou. „Je zvláštní, jaké věci člověk ve stresu vnímá.“ Tentokrát oční kontakt přerušila ona. Pohled jí odplynul kamsi do ztracena, jako by si pokoušela znovu vybavit ty okamžiky. „Vykřikla jsem, tloukla ho pěstmi a kopala. Snažil se mi přitisknout ruce k tělu, ale zakopli jsme o židli a dopadli na jeden ze stolků. Byl skleněný, takže se pod námi prolomil a roztránil se o podlahu. Nejspíš jsem dopadla na útočníka, protože na chvíli jako by se nedokázal pohnout. Asi jsem mu vyrazila dech. A pak jsem ve světle z obýváku uviděla, jak se mu v ruce zaleskl nůž. Vyskočila jsem a utíkala o život po schodech do obýváku a volala Jamese.“

Jak se příběh odvíjel, zrychloval se jí dech, a když se na Sima podívala, všiml si, jak jí zrůžověly tváře a okolí očí.

„Slyšela jsem, že je mi těsně v patách. A pak mi vrazil ramelem ze zadu do stehna. Zhroutila jsem se jako pytel brambor. Dopadla jsem na podlahu takovou silou, že jsem se nedokázala nadechnout ani vykřiknout. V očích mi jiskřilo. Snažila

jsem se vyprostit, otočit se na záda, abych na něj viděla. A najednou se mi to povedlo. Klečel nade mnou.“

„Tehdy jste si ho poprvé pořádně prohlédla.“

Přikývla. „Moc vám toho říct nemůžu. Myslím, že měl na sobě džíny. A nějakou tmavou bundu. A na hlavě černou lyžařskou kuklu. Ale po pravdě řečeno, pane Mackenzie, jsem se soustředila jen na ten nůž, co držel v pravé ruce. Vysoko se s ním rozpřáhl a zrovna se s ním chystal bodnout. Už jsem myslela, že je to můj konec. A najednou se celá scéna zaostřila, jako bych se dívala na zpomalený film ve vysokém rozlišení. Viděla jsem na té čepeli kašdický odraz místnosti. Stehy na prstech kožené rukavice, které svíraly střenku. Soustředěný pohled za otvory v masce.“

„Barva?“

„Očí?“

Sime přikývl.

„Asi bych si to měla být schopná vybavit. Připadaly mi prostě tmavé. Černé. Možná proto, že měl rozšířené zornice.“ Zhluboka se nadechla. „A najednou se za ním objevil James a oběma rukama ho chytil za zápěstí. Táhl ho pryč ode mě. Viděla jsem, že se mu snaží strhnout kuklu, ale ten člověk ho udeřil pěstí do obličeje. Potáceli se spolu po místnosti a pak s hrozným zaduněním upadli. James skončil vespodu.“

„Co jste udělala?“

„Nic moc smysluplného,“ zavrtila nad tou vzpomínkou hlavou. „Doběhla jsem k nim a skočila tomu člověku na záda. Jako bych měla sílu ho zadržet! Tloukla jsem ho, kopala a křičela a cítila jsem, jak pod naší vahou James klesl. Pak mě najednou něco plnou silou praštilo do hlavy. Loket, možná pěst.“ Přejela si lehce bříšky prstů přes pravý spánek. „Lidi prý vidí hvězdičky. Musím říct, pane Mackenzie, že já je viděla. V hlavě se mi úplně rozsvítilo a z rukou a nohou se mi vytratila všechna síla. Převrátila jsem se na záda a myslela jsem, že se pozvracím. Byla jsem úplně bezbranná. Slyšela jsem Jamese

vykřiknout a pak strašlivě zalapal po dechu. Ozvaly se duté rány jako pěstí a najednou kolem mě ten člověk proběhl po schodech a zimní zahradou ven.“

Sime ji pozorně sledoval. Zprvu se snažila průběh traumatizujících událostí popisovat věcně, nyní se jí však náhle plně emocionálně dotýkaly. V očích se jí objevil děs a obavy a nervózně si mnula ruce složené v klíně.

„A pak?“

Chvilí trvalo, než odpověděla, jako by se musela ze vzpomínek probrat zpátky k přítomnosti. Celé tělo jí najednou ochablo. „Podařilo se mi vyškrábat na kolena. Ležel na boku, schoulený do klubíčka. Ještě žil, svíral si hrudník, jako by se snažil zastavit krváčení. Ale já viděla, jak mu krev s každým úderem ochabujícího srdce pulzuje mezi prsty. Pokoušela jsem se doběhnout do kuchyně pro utěrku, abych s ní krváčení zkusila zastavit, ale byla jsem bosá a uklouzla jsem v jeho krvi. Podlaha jako by se pode mnou proměnila ve sklo. Smýkala jsem se po ní jako šílená. Asi se mě zmocnila panika.“

Zavřela oči a Sime si dokázal představit, že si pod chvějícími se víčky vyvolává ten okamžik. Znovu ho prožívá. Nebo si ho vymýšlí. Zatím si ještě nebyl jistý, co si vybrat. Věděl však už, že si přeje, aby to, co říká, byla pravda.

„Když jsem se vrátila, už umíral. Poznala jsem to podle toho, že dýchal rychle a mělce. Oči měl otevřené a světlo v nich pohasínalo. Jako bych se dívala na západ slunce. Klekla jsem si k němu do té krve a převrátila ho na záda. Vůbec jsem nevěděla, co se má správně dělat, tak jsem mu přitiskla srolovanou utěrku k hrudníku a pokoušela se zastavit krev. Ale na podlahu jí už vyteklo tolik! A pak dlouze vydechl otevřenými ústy. Jako by vzdychl. A byl konec.“

„Sousedům jste říkala, že jste se ho pokusila resuscitovat.“

Přikývla. „Znám to z televize, ale vlastně jsem pořádně nevěděla, jak na to. Tak jsem mu jen oběma rukama pořád dokola mačkala hrudník. Vší silou. Jen aby se mu srdce zase

rozběhlo.“ Zavrtěla hlavou. „Ale nic se nestalo. Nejevil žádné známky života. Masírovala jsem mu srdce aspoň dvě minuty, možná víc. Připadalo mi to jako věčnost. Pak jsem to vzdala a zkusila umělé dýchání. Otevřela jsem mu pusku, zacpala nos a dýchala jsem mu z úst do úst.“

Podívala se na Sima a oči se jí tou vzpomínkou zalily slzami. „Cítila jsem chuť jeho krve. Měla jsem ji na rtech i v puse. Ale v hloubi duše jsem věděla, že to není k ničemu. Byl mrtvý a nic ho nedokázalo přivést zpátky.“

„A tehdy jste se rozběhla k sousedům?“

„Ano. Asi jsem byla dost hysterická. Jak jsem utíkala ven, pořezala jsem si chodidla. Nevěděla jsem, co je jeho krev a co moje. Nejspíš jsem McLeanovy vyděsila k smrti.“

Zamžikala a z očí jí skanuly slzy. Koulely se jí po tvářích po stopách svých předchůdkyň. Dívala se na Sima, jako by čekala na další otázku nebo snad jako by ho vyzývala, ať si zkusí její verzi zpochybnit. On však jen opětoval její pohled, napůl ztracený v barvitých obrazech jejího vyprávění. Jedna část jeho já zápasila se skepsí, jež vyplývala ze zkušeností i vzdělání policisty, druhá s ní lidsky soucítala. A stále ho neopouštěl ten neodbytný a zneklidňující pocit, že ji zná. Netušil, jak dlouho tam tak mlčky seděli.

„Neruším, Simone?“ Kouzlo prolomil hlas Marie-Ange a Simon se polekaně otočil ke dveřím. „Už jste skončili, nebo co se děje?“ zeptala se anglicky. Stála v pootevřených dveřích a zkoumavě si ho měřila.

Sime vstal. Byl dezorientovaný, zmatený, jako by na okamžik upadl do bezvědomí. Jeho pohled upoutal pohyb v chodbě za schody. Stál tam Thomas Blanc a podivně si ho prohlížel. Němě kývl a Sime odpověděl: „Ano, prozatím jsme skončili.“

„Výborně.“ Marie-Ange se otočila ke Kirsty Cowellové. „Půjdete se mnou na zdravotní středisko. Pořídíme fotografie, sestra vás prohlédne a pak se budete moct umýt.“ Podívala se na Sima, ale ten se jejím pohledu vyhnul a obrátil se zpátky

k oknu. „Počkáám na vás venku,“ řekla a zmizela ve dveřích, které se zhoupnutím zavřely. Sime se ohlédl do chodby, ale Blanc se už vrátil do ložnice.

Kirsty vstala a upřela na něj zvláštní, vědoucí pohled. „Oslovila vás Simone. Tvrdil jste mi, že se jmenujete Ším.“

Uvrhlo ho to do nevýslovných rozpaků. „Však taky ano. Takhle se ve skotské gaelštině říká Simonovi. Píše se to *Sime*. Tak to alespoň psal můj otec. Všichni mi tak říkají.“

„Kromě ní.“

Ucítil, že se červená. Pokrčil rameny.

„Milenci?“

„Můj osobní život není v téhle souvislosti vůbec relevantní.“

„Takže bývalí milenci.“

Možná za tu její přímost mohl stres a únava, napadlo ho. Nevypadala ani, že by ji to zajímalo. Ale stejně ho cosi nutilo odpovědět. „Manželé.“ A rychle dodal: „Bývalí.“ Nakonec ji upozornil: „Výslech ještě neskončil. Až budete hotové s prohlídkou, vraťte se sem.“ Dlouze se na něj zadívala, pak se otočila a vyšla na verandu.

Sime ji po chvíli následoval. Venku čekala Marie-Ange. Vdova po zavražděném se usadila na zadní sedadlo v minibusu s La-pointem za volantem. Motor byl nastartovaný a jeho vrnění se neslo větrem. Marie-Ange přistoupila k Simovi. Někdo by v tom gestu mohl spatřovat intimitu, kdyby řeč jejího těla nebyla tak nepřátelská. Ztišila hlas: „Ujasníme si pravidla radši hned.“

Nevěřicně se na ni podíval. „Jaká pravidla?“

„Je to prosté, Simone.“ Po rozchodu ho začala znovu oslovovat jeho oficiálním jménem. „Ty děláš svou práci a já zase svoji. Pokud se nebudou překrývat, nemáme se o čem bavit.“

„To nemáme už celé měsíce.“

Zasyčela tak tiše, že ji bylo ve větru sotva slyšet: „Nehodlám se s tebou hádat. Ne před svým týmem.“

Svým. Připomenutí — jestli ho vůbec potřeboval — že v jejich týmu nemá co dělat. Její oči se dívaly tak ledově, že před nimi skoro ucukl. Pomyslel na to, jak ho kdysi milovala.

„Žádné hádky nebudou.“

„Fajn.“

„Ale můžeš si přijet pro věci, až ti to vyjde. Nechci, aby se mi to válelo po bytě.“

„Udivuje mě, že sis toho vůbec všiml, když sis málem nevšiml ani mě.“

„Možná proto, že jsi tam nikdy pořádně nebyla.“

Přešla to bez komentáře. „Víš, co je zvláštní? Já o ty věci nestojím. Nechybí mi. Nechybí mi náš vztah. Co kdybys je vyhodil do popelnice?“

„Jako ty naše manželství.“

„Nesvaluj to na mě. Jsi studeněj čumák, Simone, abys věděl. Nemáš co nabídnout. Lituju jenom toho, že mi trvalo tak dlouho, než jsem na to přišla. Rozchod s tebou byla ta nejlepší věc, co jsem kdy udělala. Ani nevíš, jaká je to svoboda.“

Upřel na ni smutné hnědé oči plné křivdy a zrady. Často se jí ptával, jestli má někoho jiného, ale ona to vždycky popřela. Za všechno mohl on. Za hádky, za mlčení, nedostatek sexu. A teď ještě platil za její svobodu. „Tak to doufám, že si ji užíváš.“

Věnovala mu už jen letmý pohled, pak se otočila a seběhla po schodech k minibusu. Sime za odrazem skla uviděl Kirsty, jak ho pozoruje.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Po sérii zkrachovalých vztahů bylo až příliš jednoduché ztratit sebedůvěru. Už začínal věřit, že chyba musí být v něm.

A tehdy mu do života vstoupila Marie-Ange.

Do pustého života plného trápení. Táhlo mu na třicet, za sebou měl několik rozpačitých pokusů s někým chodit a před ním se rýsoval jen dlouhý sled prázdných nocí. Bylo mu jasné, že práce bude jeho život, jeho budoucnost. A že si nakonec na své stereotypy zvykne natolik, že už nebude schopný s nikým vyjít.

Vždycky si vystačil sám, už jako malý kluk. Kamarádů měl málo a ani v dětství žádnou sounáležitost nevyhledával.

Než se seznámil s Marie-Ange, působil jeho byt dost neradostně. Nikdy si nedal práci, aby ho zkrášlil či zařídil nad rámec základních potřeb. Na zdi visel jediný obraz, krajinka, kterou o pět generací dříve namaloval jeho předek. Imigroval do Kanady a vydobyl si tu jistý věhlas jako malíř. Ne že by k tomu obrazu Sime pocítoval nějaké zvláštní pouto. Vzal si ho z domu rodičů po tom neštěstí. Většinu věcí si nechala sestra, ale připadalo jí, že tu krajinku by si měl vzít Sime. Pověsit ji na zeď bylo to nejlepší řešení, když o ni chtěl přestat zakopávat. Marie-Ange ten obraz nikdy neměla ráda.

Nějakou dobu se z toho prostoru snažila vykouzlit domov. Budovala hnízdo. Ale oba museli přistoupit na tolik kompromisů, že se tu nakonec necítil dobře ani jeden.

Sime si pořídil třípokojevý byt ve třetím patře rezidenčního domu na předměstí Saint-Lambert. Ideální pro založení

rodiny. S touhle představou hluboko v podvědomí ho kupal. Tehdy chodil s jednou dívkou už skoro rok, což byl u něj rekord. Chystali se, že se sem společně nastěhují.

A najednou ho opustila. Beze slova vysvětlení. A Sime se už nikdy nedozvěděl proč. Právě tehdy o sobě začal pochybovat.

Nikdy pro něho nebylo snadné seznamovat se s novými lidmi. Pracovní doba policisty je skoro z definice neslučitelná se společenským životem. Udržet si vztah bylo ještě složitější, protože se nikdy nedalo zaručit, v kolik hodin, dokonce ani který den dorazí domů. Na rozdíl od spousty svých kolegů se Sime do sociálního života quebecké policie nikdy moc nezapojoval. Případal mu příliš zvráceně propojený s prací. Seznamka proto byla poslední nadějí zoufalce.

Poprvé ho na tu myšlenku přivedl kamarád ze studií na akademii. Sime se té představě ze začátku zuřivě bránil. Ale několik týdnů se mu provrtávala do podvědomí a postupně překonala všechny argumenty. Nakonec se přestal bránit.

Našel si internetovou seznamku. V agentuře pochopitelně musel prokázat svou totožnost, ale jinak mu zaručovala naprostou anonymitu. Přidělili mu fiktivní jméno, které mohl, ale nemusel po první schůzce dál používat.

Celý večer strávil vyplňováním dotazníku na jejich internetových stránkách a snažil se odpovědět co nejpravdivěji. Když si své odpovědi prošel, dospěl k závěru, že by se s ním žádná soudná žena nemohla chtít seznámit. Takže ho velmi překvapilo, když mu agentura sdělila, že pro něj našli partnerku. Prý se s ním ráda uvidí, pokud má zájem.

Sime už dokázal zneškodnit vrahy, zažil přestřelku, odzbrojil muže s automatickou puškou, kterého popadlo vražedné šílenství, ale tak nervózní jako večer před prvním setkáním se ještě nikdy necítil.

Měli se potkat v kavárně Starbucks na ulici Mont-Royal Est. Sime dorazil brzy, protože se bál, že uvízne v zácpě a nestihne přijít včas. Když si objednával karamelové macchiato,

vládl v podniku klid. Usadil se k oknu, aby měl přehled, kdo do kavárny vejde.

Vtom zpozoroval, jak ulici přechází Marie-Ange. Samozřejmě ji znal. Patřila na jejich oddělení do týmu specialistů na ohledání místa činu. Přímo spolu však ještě nespolupracovali. Sime se odvrátil, aby si ho nevyšimla, ale k jeho zděšení otevřela dveře kavárny a namířila si to k pultu. Hanba ho fackovala při představě, že by se dozvěděla, že sem Sime přišel na rande naslepo zprostředkované seznamovací agenturou. Druhý den by si o tom šušovalo celé oddělení. Modlil se, aby si sem přišla jen pro kávu s sebou a nevyšimla si ho.

Ale takové štěstí neměl. Vzala si od baristy své dietní latte, otočila se a pohled jí padl přímo na něj. Sime by se nejradši propadl do země. Vypadala téměř zaskočeně, ale teď už se nedalo předstírat, že jeden druhého nevidí. Tak se usmála a přisedla si k němu. Sime se vši silou pokusil její úsměv opětovat, ale připadalo mu, že z toho vyšla jen jakási grimasa.

„Ahoj, Sime. To je teda náhoda.“

„Někoho čekám,“ vybreptl.

„Vážně?“ Po tváři se jí rozlil škádlivý úsměv a zdvihla jedno obočí. „Nějaké slibné rande?“ Zdálo se, že je na rozdíl od nervózního Sima až nepřírozeně uvolněná.

„Něco na ten způsob.“

„Znám ji?“

„To asi ne.“

„Takže nemůže být od nás. Připadá mi, že nikoho jiného než policajty už dneska neznám.“

„Já taky ne.“

„Až na tohle rande.“

Sime se pokusil zatvářít pobaveně. „Přesně tak.“

Zavládlo rozpačité ticho a oba přes plastová víčka usrkávali kávu ze svých kelímků. Pohlédla na hodinky a Sime si ji po očku prohlédl. Mnoho pozornosti jí nikdy nevěnoval. Bral

ji prostě jako dalšího kolegu. Přispíval k tomu krátký sestřih a chlapecká postava. Teď si však uvědomil, jak krásně zelené má oči, jak jemně tvarovanou čelist a jak plné jsou její rty. Při bližším pohledu byla vlastně dost přitažlivá. Vzhledla a přistihla ho, jak ji pozoruje.

„V kolik máš tu schůzku?“

„V sedm.“

„Škoda,“ povzdychla si. „Mohl jsi mě vzít na večeři. Nemám dneska co dělat.“

A jemu náhle blesklo hlavou: Ano! Mnohem radši bych s tebou šel na večeři. S někým, před kým si nemusím na nic hrát. S někým, kdo mě už zná. Kdo ví, že jsem polda a co to obnáší. Podíval se na hodiny na zdi. Nebylo víc než za pět minut celá. Vstal. „Tak pojďme.“

Nechápavě se zamračila. „Kam?“

„Na večeři.“

Rozesmála se. „A co tvoje schůzka?“

Sime zavrtěl hlavou a vrhl nervózní pohled ke vchodu. Báł se, aby se v něm najednou neobjevila. „Stejně mi nebyla moc sympatická.“ Podal jí ruku. „Pojď.“

Zase se zasmála. „Kam půjdeme?“

„Znám jednu skvělou komorní restauraci na ulici Jeanne-Mance.“

Ten večer si povídali jako už nikdy potom. Sime si najednou připadal v jakémisi podivném smyslu slova osvobozený. Víno mu pomohlo uvolnit zábrany a najednou se jí svěřoval se všemi těmi malými strachy a slabostmi, které úzkostlivě schoval a pečlivě střežil před světem, protože dát najevo svoje slabosti znamenalo zranitelnost. Ale teď se nebál, protože i ona ulevovala svému srdci. Vyprávěla mu, jak se jí rozpadlo manželství uzavřené, když jí nebylo ani dvacet let, o strýci, který ji ve třinácti letech s oblibou hladil po pučících nadržech, o matčině boji s alkoholem a později s rakovinou prsu.

Sime jí vyprávěl, jak mu zahynuli rodiče, když se pod nimi zřítíl most přes řeku Salmon. O tom, jak mu bylo zatěžko se družít se spolužáky ve škole. Jak neobratný je ve vztahu k dívkám.

Při zpětném pohledu to všechno znělo dost depresivně, ale tehdy se i hodně nasmáli. Za těch téměř deset let u policie zažili spoustu vtipných příhod, a když upíjeli z druhého digestivu, večer už dost pokročil. Sime byl v povznesené náladě a alkohol mu dodal tolik odvahy, že se nakonec přiznal, že ve skutečnosti ten večer v kavárně čekal na ženu, kterou mu našla internetová seznamovací agentura.

Marie-Ange pohasl úsměv a zvědavě si ho změřila. „Opravdu?“

Okamžitě zalitoval, že jí to prozradil.

„A ty ses na chudáka ženskou jen tak vykašlal a nedal jí ani šanci?“

Sima zaplavila vlna tak špatného svědomí, že se jí ani nedokázal podívat do očí.

„Byl to ode mě hodně velký podraz?“

Našpulila rty a přikývla. „Musím říct, Sime, že to od tebe teda podraz byl. Obzvláště proto, že ta ženská, na kterou ses vykašlal, jsem já.“

Simovi spadla čelist. Tvářil se nejspíš tak tumpachově, že se rozesmála, až jí slzy tekly po tvářích. Sime nepotřeboval dlouho přemýšlet, aby mu došlo, že oba dva nechali své potenciální partnery na holičkách kvůli někomu, koho už znali. A že ten někdo, koho znali, bylo ve skutečnosti jejich rande naslepo.

Svým smíchem nakonec donutili majitele restaurace, aby je vyhodil, protože prý obtěžovali ostatní hosty.

Šli k Simovi domů a tu noc zažili nejlepší sex svého budoucího vztahu. Čirý chtíč, jaký Sime dosud nepocítil. Do půl roku byli svoji.

Pravda, kterou od té doby stihl odhalit, však byla taková, že se vztah nedá vystavět na jediné noci. A že to, co může počítáči připadat jako ideální partnerství, ve skutečném životě ne vždy funguje.

PÁTÁ KAPITOLA

I

Jihozápadní vítr nabíral na síle. Hnal se přes útesy a slehával všechno, co mu rostlo v cestě. Slunce, jež zprvu zastínila vysoká oblačnost, teď pohltila bouřková mračna, která se rychle blížila přes břidlicově šedé vlny oceánu. Povětří však bylo teplé a dotyk vzduchu na kůži vlahý. Sime se posadil jen pár metrů od útesu do vysoké trávy, která se skláněla všude kolem něj. Pod sebou slyšel příboj a cítil, jak je naplno vystavený moci přírody. V harmonii s ní, a zároveň jí vydaný zcela na milost a nemilost. Připadal si skoro jako duch, nehmotný, ztracený kdesi ve zpackaném životě.

Jak mohl vztah s Marie-Ange tak snadno nalézt a tak bolestně ztratit? Lásku vystřídalo nepřátelství. Naplnění, které prožíval v opojných prvních dnech, nahradila bolestivá prázdnota. Uvědomil si, že ani jeden z nich toho druhého nikdy doopravdy nemiloval. Spíš někoho potřebovali. A ta potřeba jednoduše pominula jako ukojený hlad.

Ze začátku zaplňovala díru zející v jeho životě. Už od rané puberty věděl, že je trochu jiný než ostatní. Že mu v životě něco chybí. Něco, co se mu nepodařilo nikdy tak zcela odhalit ani pochopit. A pár krátkých let mu připadalo, že na to chybějící místo patří Marie-Ange, že díky ní dosáhl celistvosti. Měl podezření, že z její strany se jednalo spíše o jakýsi mateřský instinkt. Schovat toho ztraceného kluka u sebe v náručí. A na tom se vztah stavět nedá. Což se také potvrdilo.

Na chvíli zavřel oči a nechal se hladit větrem. Věděl jistě, že kdyby dokázal usnout, velká část toho utrpení by pominula. Měl hroznou chuť si lehnout do trávy a poslouchat šumění větru a oceánu, zatímco je bouře cítit ještě kdesi v dálce. Ale jakmile před světlem zavřel oči, ze tmy se vynořila tvář Kirsty Cowellové. Jako by tam byla odjakživa. A čekala na něj.

„Není vám něco, Sime?“

Zavolání ve větru ho vylekalo. S bušícím srdcem otevřel oči a nad sebou uviděl stát poručíka Crozese. „Ne, ne,“ odpověděl Sime. „Jen jsem poslouchal vítr.“

Crozes se zadíval na oceán. „V předpovědi říkali, že se blíží příšerná bouře.“

Sime sledoval jeho pohled na hradbu černých, zhmožděných mračen, která na svém tažení polykala oblohu. „Rozhodně to tak vypadá.“

„Prý dozvuky hurikánu Jess.“

Sime jen mlhavě zaznamenal televizní zprávy o živlu, který se přehnal nad východním pobřežím Spojených států. „Vážně?“

„Teď už zeslábl na sílu vichřice. Ale mluví se o něm jako o supervichřici. Jestli se dnes stihneme dostat z ostrova, bude to o fous.“

Sime pokrčil rameny. Jemu na tom nesešlo. Věděl, že ať složí hlavu kdekoli, stejně neusne. „Jak jste pochodili u sousedů?“

Crozes si podrážděně vzdychl. „Leze to z nich jako z chlupaté deky, Sime. Všichni jsou teda moc milí. Povídají a povídají, ale nemají moc co říct. Alespoň ne nám. A o Kirsty Cowellové nepadlo jedině špatné slovo.“

Sime vstal a oprašoval si z kalhot uschlá stébla. „Proč by mělo?“

„No, nemělo. Je jedna z nich. Rodilá ostrovanka. Ale i když to nikdo neřekne, všichni si zjevně myslí, že ho zabila ona.“

Sime se na něj zaskočeně podíval. „Ale proč?“

Crozes pokrčil rameny. „To právě musíme zjistit.“ Otočil se a ukázal bradou k zeleně natřenému domku asi sto metrů

opodál. „Když je teď s Marie-Ange a sestrou, mohli byste možná s Blancem vyslechnout sousedy. Podle Aucoina byli na místě činu jako první.“

Do tváře je začaly bodat první kapky deště.

II

McLeanovi byli zvláštní pár. Nervózně seděli v letním sídle manželů Cowellových, kam zavítali jistě už mnohokrát, ale dnes se tu cítili jako ryba na suchu. Celí nesví a nejistí v náhle cizím prostředí. Agnes bylo podle Simova odhadu kolem sedmdesáti. Harrymu o něco víc. Agnesinu hlavu obklopovala záplava bílých vlasů, které působily jako vata. Po stranách si je nakulmovala do pevných prstýnků a vyčesala nahoru. On neměl skoro žádné a opálenou pleš pokrývaly stařecké skvrny. Simovi připadali hrozně malí, jako seschlí trpasličci.

„Nevím, kdy přesně to bylo.“ Agnes mluvila pronikavým hlasem, který stoupal a klesal jako motýl o letním dnu. „Spali jsme.“

„V kolik hodin si chodíváte lehnout?“

„Většinou kolem desáté.“ Harry si složil ruce v klíně a prsty zbarvenými nikotinem otáčel snubním prstenem. Nepochybně by v nich mnohem raději držel cigaretu.

„Takže to bylo někdy mezi desátou a půlnocí?“

„Když jsem se poprvé podívala na hodiny, bylo dvanáct deset,“ odpověděla Agnes. „A to bylo potom, co jsme přivolali sestru.“

„A ta zavolala policii?“

„Ano.“

„Povězte mi, co se stalo, když k vám přišla paní Cowellová.“

Staříci se po sobě podívali, aby si ujasnili, kdo bude mluvit jako první. Volba padla na Agnes. „Začala ve tmě bušit na dveře. Jako by vypukla třetí světová válka. Divím se, že si neporanila ruce.“

„A to vás probudilo?“

„Mě ano, jeho ne.“ Agnes vrhla letmý pohled na manžela. „Jeho probudit, na to by vám ani světová válka nestačila. Musela jsem s ním zatřást.“ Zlostně se na ni podíval. „Ale když jsme otevřeli, rychle se probral.“

„Vypadala jako přízrak,“ navázal Harry. Modré korálkové oči se mu tou vzpomínkou doširoka rozevřely jako květy na slunci. „Měla jen noční košili. Bílou jako duch. Skoro průhlednou. No, jak za ní svítil ten měsíc, bylo mi jasné, že pod ní už nic víc nemá.“

Teď si zase Agnes zlostně měřila jeho. Ale on si toho nevšímal a znovu prožíval ten okamžik.

„A byla celá od krve. Tohle jsem tedy ještě neviděl. Na rukou, na obličejí, všude na košili.“

„Byla hysterická,“ skočila mu do řeči Agnes. „Pořád dokola křičela: ‚Pomozte mi, pomozte mi, je mrtvý, je mrtvý!‘“ Zpražila manžela pohledem. „A on se samo sebou musí zeptat kdo. Jako by to nebylo nad slunce jasnější.“

„Nebylo to jasné ani trochu,“ zamračil se Harry. „Mohla myslet kohokoli.“

„A co se stalo potom?“ pobídl je Sime.

„Šli jsme s ní do domu,“ vyprávěla Agnes. „V županech. Harry si vzal baterku a brokovnici. A tam jsme pana Cowella našli ležet na podlaze v louži krve.“

„Tvrдила, že na ni někdo zaútočil a že se ji Cowell pokoušel zachránit.“ Harry nedokázal zakrýt svou nedůvěru a Sime se toho pohotově chopil.

„Ale vy jste jí nevěřili.“

„Ne,“ odpověděl Harry a současně s ním prohlásila Agnes: „Věřili.“ Znovu po něm šlehla zlostným pohledem.

„Proč jste jí nevěřil, pane McLeane?“

„Harry...“ V tónu jeho manželky zaznívalo zřetelné varování.

Ale on jen pokrčil rameny. „No, kdo by jí to zazlival? Ten chlap byl sukničkář a lhář, to věděl kdekdo.“

Sime se zamračil: „Jak to myslíte?“

„Vždyť ji sotva před týdnem opustil, že jo. S nějakou ochuchulí z Grindstonu.“ Pak se zamyslel a dodal: „Vy ten ostrov asi budete spíš znát jako Cap aux Meules.“

III

Seděli v minibusu na vrcholku kopce s výhledem na dům Cowellových pod sebou a maják za ním. Havre Aubert, nejbližší z ostrovů, se skoro ztrácel v poryvech deště, který hnal vítr zálivem. Blanc seděl na sedadle spolujezdce se staženým okénkem a vítr strhával ven kouř z jeho cigarety. Lapointe se opíral o volant a žvýkal sendvič. Na knír se mu přilepily drobečky. Crozes, Marie-Ange a Sime seděli vzadu. Dva kolegové z týmu byli pořád ještě venku, chodili od domu k domu a bezpochyby mokli. Asistent Marie-Ange pro ohledání místa činu pořizoval snímky, než se s tělem bude hýbat.

„Jakmile se ta Cowellová umyje a převlíkne, zeptejte se jí, proč nám neřekla, že se s manželem zrovna rozešli.“ Crozes si nepřítomně okusoval nehet.

Sime spláchl sousto bagety kávou z plastového kelímku a přikývl. Z nějakého důvodu pro něj byla skoro útěcha vědět, že manželství Kirsty Cowellové také nebylo šťastné. Něčím je to spojovalo. Ovšem zároveň jí to poskytovalo motiv k vraždě.

„Možná byste si měli nejdřív promluvit se sestrou.“ Všichni se otočili na Marie-Ange. Pokrčila rameny. „Není místní, ale ostrov a každého odtud zná dost dobře na to, aby věděla o kdejákových kostlivcích ve skříni.“ Sarkasticky se usklíbala. „Obrazně řečeno.“

„Máte teď na mysli něco konkrétního?“ opáčil Crozes.

Na okamžik na něj upřela své zelené oči. Zdálo se, že ho uvedla do rozpaků. „Po prohlídce paní Cowellové jsme se daly do řeči. Podle všeho někde u školy žije rybář, který Cowellovi nemůže přijít na jméno. Tvrdí, že jeho otci ukradl loď.“

Crozes se zamyšleně ušklíbl a otočil se k Simovi. „Radši si s ním s Thomasem promluvte, Sime. Když vám bude připadat, že to k něčemu bude, předvedte ho k oficiálnímu výslechu.“

Thomas Blanc odcvrknul cigaretu a sledoval, jak ji uchvátily živly. Podrbal se na pleši. „Předpokládejme, že Cowellová vypovídá podle pravdy,“ zamyslel se. „Proč by ji ten chlápek napadal, když měl pifku na Cowella?“

Minibusem zakymácel náhlý poryv větru, který se zvedl od útesů a opřel se do boku vozu silou úderu. Ostrov na pár vteřin zalil sluneční svit jako tah malířova štětce a zase pohasl.

„Třeba měl něco i proti ní,“ opáčil Crozes. „Na to budete muset přijít.“

ŠESTÁ KAPITOLA

I

Místní zdravotní středisko sídlilo v nevelké žluté budově s bíle natřenými hranami, která stála po pravé straně silnice Big Hill, padesát metrů za obchodem se smíšeným zbožím. Nazývat něco takového silnicí však bylo dost zavádějící, protože to ve skutečnosti byla nezpevněná cesta plná výmolů. Tabule před střediskem hlásala *Centre de santé et de services sociaux des Îles*, přestože na ostrově neuměl nikdo francouzsky. Další důkaz schizofrenní povahy provincie, pod níž ostrov patřil, představovaly názvy ulic začínající francouzským výrazem *chemin*, za nímž následoval anglický ekvivalent *road*.

Zdravotní sestře bylo ke čtyřiceti letům a zmíněnou rozpolcenost přímo ztělesňovala. Pocházela z ostrova Cap aux Meules a její mateřštinou byla francouzština. Každý druhý týden však pobývala na ostrově Entry a mluvila anglicky. Sime postřehl, že nenosí snubní prsten. Posadila se na okraj svého pracovního stolu a působila nervózně. „Nepovíte nikomu, že jsem vám o tom řekla, že ne?“

„Samozřejmě že ne,“ uklidnil ji Blanc. Teď, když se zase mluvilo francouzsky, se cítil jistější. „Všechno, co nám sdělíte, je zcela důvěrné.“

Měla na sobě džíny a vlněný svetr. Ruce si v obranném gestu založila na prsou. Černé vlasy s prvními náznaky šedin měla přísně stažené z vysokého čela a nenalíčila se. „Jmenuje se Owen Clarke. Je to trochu rváč. Tedy, je to fajn chlap, o to nic, ale když se napije, je z něj rázem vztekloun. Ošetřovala

jsem poranění od těch jeho pěstí s odřenými klouby hodněkrát. Nic vážného. Ale tady žijou tvrdí chlapi. Někteří stráví pryč na rybářské lodi i půl roku. Nemůžete jim vyčítat, že tu a tam upustí páru.“

„Kolik mu je?“ zeptal se Sime.

„Čtyřicátník. Má kluka, pubertáka. Říkají mu Chuck. Není to zlý kluk, ale asi půjde v tátových stopách. Co se povahy týče. Ne že by se dal na loď. Chce hlavně odtud, jako většina ostrovních dětí dneska.“

Vyhlédla z okna. Simovi připadalo, že skoro toužebně. Za jasného dne odtud nejspíš dohlédla až k domovu na Cap aux Meules.

„Zvláštní je, že u nich doma velí jeho máma. Owen je chlap jako hora a Chuck ho docela dohání, ale vůdcem smečky je Mary-Anne.“

Blanc si pravou rukou nepřítomně pohrával s cigaretou, otáčel ji třemi prsty, jako když kouzelník předvádí svůj trik. Sestra z ní nedokázala spustit oči, jako by se bála, že si zapálí.

„A co že měl proti Cowellovi?“

„Nějak to souviselo s lodí. Podrobnosti neznám. Ale kdysi patřila jeho otci. Teď ji vlastní Cowell.“ Zarazila se. „Vlastnil. A Owen mu na ní dělal kapitána.“

„A vy myslíte, že by ho Clarke byl schopný zabít?“

„To jsem neřekla,“ ohradila se chvatně. „Jenom že se moc v lásce neměli.“

„Byla jste na místě činu jako první,“ nadnesl Blanc. „Tedy, po McLeanových.“

„Ano.“

„A když jste dorazila, byl Cowell mrtvý.“

Jemně se kousla do rtu a Sime jí poznal na očích, jak je pro ni ta vzpomínka nepřijemná. „Ano.“

„Jak jste to ověřila?“

„Seržante, žádný člověk, který ztratil takové množství krve, nemohl přežít.“

„Ale příčinu krvácení jste nezjistila?“

„Tu vám sdělí jedině patolog.“ Vzdechla a zatvářila se trochu méně nepřístupně. „Zdálo se mi, že má v hrudníku tři bodné rány.“

„Takže se muselo jednat o dost zuřivý útok.“

Zavrtěla hlavou. „To nevím. Já ošetřuju řezné rány a pohmožděniny a poskytuju rady těhotným ženám, seržante. Nedokážu vám říct víc, než že alespoň jedna z těch ran musela proniknout plící, protože z ní vyteklo hodně napěněné, jasné červené okysličené krve.“

Blanc zvedl cigaretu, jako by si ji chtěl vložit mezi rty. Pak si to rozmyslel a zase nechal ruku klesnout. „V jakém stavu byla paní Cowellová, když jste dorazila?“

V jejím pohledu bylo zřejmé, že se v duchu noří do vzpomínek na tu situaci. „Byla skoro katatonická.“

„Manželé McLeanovi tvrdili, že propadala hysterii.“

„Když jsem přijela já, tak ne. Seděla na kraji židle v zimní zahradě a zírala do prázdna. Nikdy jsem neviděla takhle bledý obličej. S těmi skvrnami od krve to byl děsivý kontrast.“

Blanc zalétl pohledem k Simovi a pak zpět k sestře. „Máte paní Cowellovou ráda?“

Takovou otázku nejspíš nečekala. „Ano, mám.“

„Myslíte si, že manžela zabila?“

Tváře jí zrudověly, odrazila se od okraje stolu a postavila se. „Nemám ponětí, seržante. To je vaše práce.“

Vyšli ven a Blancovi víchř vyčesával vlasy skoro kolmo vzhůru. Podíval se na Sima. „Asi si s tím Clarkem budeme muset popovídat. Ale něco mi říká, že je to slepá ulička.“ Naposledy protočil cigaretu v prstech a přelomil ji napůl. Tabák, který se z ní vysypal, odnesl vítr do pohasínajícího odpoledne.

II

Minibus poskakoval a rachotil po nerovném povrchu School Road plné děr. Po pravé straně se nad občasnými plochami osázenými zakrslými borovicemi zvedala dvojice vrchů Big Hill a Cherry Hill jako ňadra. Blanc za volantem kouřil a Sime si stáhl okénko, aby dovnitř pustil trochu vzduchu. Liják přešel v přeháňky a každé zhoupnutí stěračů rozmazávalo na čelním skle kapky v mokré šmouhy.

Škola sídlila v dlouhé nízké budově s řadou oken po celé jedné straně. Spočívala v údolí pod nejbližší borovicovou plantáží. Postavili ji v době, kdy obyvatel ostrova mohl být i dvojnásobek současného počtu. Sime pochyboval, že do ní dnes chodí víc než hrstka dětí.

Kousek před školou odbočili na polní cestu a propracovávali se vzhůru k fialově natřenému domku ve svahu. Zarostlou zahradu obepínal bílý laťový plot. Zaklepali na dveře a přišla jim otevřít postarší dáma. Sime pochopil, že manželka to nejspíš nebude. Ukázala jim do vzdáleného kouta zahrady, kde v kůlně z tvárnic našli Clarka.

Kolem se válely koše na humry jako mořské řasy vyvržené na pobřeží. Stály tu navršené ve sloupcích po šesti nebo sedmi, snad stovka, možná víc, propojené lanem a příkolíkované k zemi, aby je zimní vichřice neodnesly.

Přístřešek neměl okna a osvětlovala ho jediná žárovka visící ze tmy pod střešou. Vzduch plnil cigaretový dým a vrnění velkého pultového mrazáku stojícího u protější stěny. Sime ucítil slabý pach zbytkového alkoholu. Stěny pokrývaly rozvěšené sítě, nástroje a provazy. U jedné z nich ležely naskládané dvoumetrové tyče. Ze stropu visela změt bílých a růžových bójek, jako kdyby na trámech bujely nějaké houby.

Clarke se hrbil pod světlem žárovky na stoličce nad ponkem a mhouřil oči před dýmem ze zahnědlé cigarety, která mu žhnula v koutku úst. Na kraji stolu stála poloprázdná lahev piva a Clarke právě připevňoval síť k rámu nově vyrobené

pasti na humry. Ponk i podlahu pokrývaly piliny a na svěráku přišroubovaném k desce stolu vedle piva visela rezavá lupénková pila.

Když mu vysvětlili, proč přišli, rozesmál se. Zdálo se, že ho to upřímně pobavilo. „A vy si myslíte, že jsem ho zabil já? Kéž by! Rozhodně si o to koledoval.“ Natáhl kouř do plic a vyfoukl ho směrem k žárovce, čímž na nějakou dobu zastřel její svit. Chyběly mu skoro všechny přední dolní zuby a nejméně týden se neholil. Z krabice na dřevěné skřínce plné nánosů neorganizovaného života je se strojenou lhostejností pozorovala kočka.

Blanc předal kormidlo Simovi, protože se vrátili do anglického jazykového prostředí. Ale Clarkovu cigaretu využil jako záminku, aby si sám zapálil. Vzduch zhoustl. Ti tři se obezřetně měřili a jejich obličej jako by vykukovaly z mlhy. „Co jste vlastně proti Cowellovi měl, pane Clarku?“

Clarke vybuchl hurónským smíchem: „Pane? Čeho já jsem podle vás pán?“ Pak se jeho úsměv vytratil a prchavé ohničky v očích vystřídala temná nenávist. „Tak já vám tedy povím, co jsem proti tomu šmejdrovi měl. Ukradl tátovi loď, a ještě ho při tom přived do hrobu.“

„Jak to?“

Clarke odhodil špaček na podlahu, natáhl nohu a zašlápl ho. Pak si lokl piva, nechal si lahev v ruce a naklonil se do světla. „Je to setsakramentsky krušný živobytí. V zimě jste tu celý měsíce zavřenej jako v kurníku a nemáte nic lepšího na práci, než nechat ženský, aby vám vymluvily díru do palice. Je to k zbláznění. Sníh a zima. Tma jako v prdeli, bez konce, a když záliv zamrzne nebo přijdou zimní vichřice, trajekt se sem někdy nedostane celý dny.“

Přiložil si hrdlo lahve k ústům a dlouze si přihrnul.

„Když nastane jaro, musíte připravit loď a vyrazíte za rybolovem. Sezóna humrů je tu krátká. Začíná prvního května a trvá jenom dva měsíce. Na pátou jste venku, a jakmile se rozbřesk-

ne, vyplouváte. Jsou to dlouhý dny. A nebezpečný. Když tyhle koše vyhazujete z lodi, propojuje je lano. Dlouhatánský smyčky. Jak se vám do toho chytne noha, jste ve vodě, než byste řek slaneček. Ty koše jsou těžký jako prase a stáhnou vás rovnou ke dnu. Ani se nenadějete a už polykáte andělíčky.“ Chvilí se na ně nedokázal podívat. „Brácha takhle skončil. Stál vedle mě a najednou byl pryč. Nemohl jsem pro něj udělat ani prd.“

Sime v lesku jeho očí poznal náznak slz, které Clarke rychle rozehnal zamrknáním.

„Většinu roků trávíme tak tři čtyři měsíce v Novým Skotsku. Je to krátká možnost si vydělat, aby to vydalo na dlouhou zimu, kdy dřepíte na prdeli. Proto táta tak nutně potřeboval vlastní loď. Aby dělal na sebe. Prodával za nejlepší cenu. Celej život trávil na moři rybolovem, jenom proto, aby tu loď mohl nechat mně.“ Zaváhal. „Teda, mně a Joshovi. Jenže ten už tu není. Však to tátovi skoro zlomilo srdce. Tak jsem zbyl jen já. A já byl pro něj všechno, chápete? To kvůli mně to dělal. A pak si Cowell přijde a o všechno ho během vteřiny připraví.“ Rty se mu při tom zkrřivily, jako by v ústech cítil trpkou pachutí.

„Jak to provedl?“ zeptal se Sime.

Clarke vzdorně vystrčil zarostlou sanici, jako by je vyzýval, jen ať si mu zkusí odporovat. „Přijdou na vás i špatný roky, víme? To se stává. A my zažili dva. Za sebou. Druhou zimu jsme neměli šanci vyjít. Tak si táta půjčil od Cowella. Do zástavy dal loď. Ale věděl, že příští rok mu to dokáže splatit. Potíží je ta, že Cowell si řekl o dvojnásobnej úrok ve srovnání s bankou.“

„Proč si tedy nepůjčil od banky?“

Clarke se zakabonil. „Moc vysoký riziko. Neměli jsme na vybranou. Cowell, nebo nic. A pak, zrovna před jarní sezonou, dostal táta infarkt. Doktor mu zakázal vyjet na moře, tak jsem na to zbyl jen já. A já toho nenalovím tolik, jako když jsme dělali spolu. Takže jsme neměli dost na zaplacení půjčky a Cowell chtěl prachy zpátky. Když z nás nevyrazil dost, vzal si loď. Ještě si myslí, kdovíjakou milost mi neprokazuje, když mi

na ní dovolí dělat kapitána.“ Pohrdlivě si odfrkl. „Vzal tátovi všecko, kvůli čemu se celý život dřel. Ta loď byla jeho radost a pýcha. A chtěl, aby patřila mně.“ Zachrchlal a odplivl si na podlahu. „Do měsíce bylo po něm.“

Dopil a zadíval se na lahev, jako by v její prázdnotě hledal odpovědi na své otázky.

„Kdyby ta loď teď patřila mně, měl bych synovi co dát. A třeba by pak nechtěl pryč.“

Ve vzduchu viselo ticho husté jako dým, který se vinul kolem žárovky v pomalých měňavých stuhách. Konečně ho přerušil Sime: „Kde jste byl včera v noci, pane Clarku?“

Clarke zvedl k Simovi výhružný pohled. Mluvil pomalu, s přemáhaným hněvem. „Doma. Celou noc. Zeptejte se ženy nebo mámy.“

„Zeptáme.“

Rybář se odstrčil od ponku a narovnal se. „Jsem rád, že až odsud vypadnete, vezmete Cowella s sebou a už ho tu nikdy neuvidíme. Aby bylo jasno, mně je fuk, kdo ho oddělal. Hlavně že je po něm.“ Když uviděl výraz ve tváři detektivů, chmurně se usmál. „Na tomhle ostrově neexistuje zákon. Lidi se o spravedlnost postarají sami. Jsme svobodný.“ Vytáhl z plechovky ubalenou cigaretu a zapálil si ji. „Tohle je náš ostrov. A vy si můžete všichni políbit prdel.“

III

Stará paní Clarková seděla u jídelního stolu, v jehož naleštěné desce se odrážely povislé koutky jejích úst a smutné oči. Vstupit do domácnosti Clarkových bylo jako vkročit do minulosti. Kolem oken se řasily žluté záclonky s kanýry, stěny nad táfováním z tmavého dřeva zdobily tapety s květinovými proužky a podlahu pokrývalo tmavozelené linoleum. Nad záplavou zrcadel, které nějakým zázrakem dokázaly místnost prosvětlit i ve skomírajícím odpoledni, visel umělý břechtan s červenými

květy. Každíčká plocha i polička se prohýbaly pod ozdobnými předměty a rodinnými fotografiemi v rámečcích.

Stará paní si oblékla dlouhou červenou halenku a splyvající modrou sukni cudné délky pod kolena. Oteklé nohy s červenavým mramorováním se tísnily v botách, které kdysi nejspíš padly, ale teď působily bolestivě malé. Obličej za kulatými brýlemi se silnými skly byl bledý, téměř šedavý, skoro jako vymodelovaný z tmelu.

„Právě jsem sestavovala objednávku,“ vysvětlovala a ukázala k vytištěnému seznamu sortimentu smíšeného zboží a útržku linkovaného papíru pokrytému roztřesenými poznámkami. Kolem rámu dveří i oken hvízdal vítr.

„Jakou objednávku?“ zeptal se Sime.

Stará paní se uchechtla. „Vy byste tomu řekli nejspíš nákupní seznam. Každých čtrnáct dní zavolám do obchodu na Grindstonu, co potřebuju, a oni to druhý den pošlou lodí. To mám na starost já. Chuck to pak chodí vyzvednout. Na velkého kluka to není zas taková náramná prosba, ale on k tomu stejně má spoustu řečí.“

„Takže tu žijete se synem a snachou?“

„Ne. Oni tu žijí se mnou. Ale z toho, jak se tu panička rozkřikuje, byste to nepoznal. Ne že bych si z toho něco dělala. Však ten dům bude brzy jejich. Už tu dlouho nepobudu.“

Sime se po očku podíval na Blanca. Ten vypadal zmateně. „Vždyt' jste čiperka, paní Clarková.“

„Zdání klame. Nevěřte všemu, co vidíte, chlapče.“

Dveře z předsíně se otevřely a v nich se objevila pomenší rozložitá čtyřicátnice s nakrátko ostríhanými vlasy s červeným přelivem a vztekla si je změřila. Sime se podíval z okna a u branky si všiml auta, které tam dřív nestálo. V rachotu větru ho neslyšeli přijíždět. Bezpochyby Mary-Anne Clarková.

„Co tu sakra chcete?“ vyštěkla.

„Paní Clarková?“

„Já jsem tady doma — já se budu ptát.“

Sime začínal chápat, proč Owen Clarke nenávidí zimy. Ukázal jí svůj policejní průkaz a představil se: „Detektivové Mackenzie a Blanc. Jen se snažíme ověřit, kde byl váš manžel včera večer.“

„Toho šmejda Cowella nezabil, jestli si myslíte tohle. Na to by měl koule leda tak po půl pintě whisky. A to už by se na to zase nezmoř.“

„Víte, kde byl?“

„Tady doma. Celou noc.“ Pohlédla na tchyni. „Je to tak, paní Clarková?“

„Když to říkáš ty, děvenko.“

Mary-Anne se obrátila zpátky k oběma policistům. „Spokojený?“

„No potěš pánbůh,“ ulevil si Blanc, když za sebou zavřeli zahradní branku. „Já být Clarke, tak bych byl bez sebe nedočkavostí, kdy už se toho prvního máje konečně rozbřeskně.“

Sime se zakřenil. „Jsi ženatý, Thomasi?“

Blanc si dlaněmi zaclonil konec cigarety, připálil si, a když zvedl hlavu, Sime viděl, jak mu vítr od úst strhává kouř. „Jednou jsem si to zkusil a nelíbilo se mi to.“ Odmlčel se. „Ale nepoučil jsem se. Napodruhé jsem se chytil do pasti. Dneska mám tři pubertáky.“ Znovu potáhl. „Řekl bych, že volat si ho k formálnímu výslechu není k ničemu.“

Sime pokrčil rameny. Z nějakého důvodu ho návštěva u Clarkových zklamala. „Před odplutím trajektu budeme mít nejspíš čas tak akorát na ještě jeden výslech Cowellové.“ Zadíval se na oblohu. „Pokud vůbec vyplujeme.“

Stáli proti větru, a tak čtyřkolky uslyšeli, až když se jim vzhoupaly do zorného pole. Bylo jich pět. Motory řvaly, jak škrtící klapky otevřené na maximum pouštěly na svobodu zadržované koňské síly. Sime s Blancem se za tím zvukem vylekaně otočili. Čtyřkolky se zjevovaly jedna po druhé zdánlivě odkud nad linií kopce a kroužily kolem policistů.

Sime pochopil, že jsou to ještě děti. Čtrnáct, patnáct, šestnáct let. Dvě dívky, tři chlapci. „Přestaňte s tím!“ křikl Sime, ale jeho rozkaz přehlušil vítr a vytáčené motory.

Spustil se liják a Sime s Blancem polapení v kruhu čtyřkolce se nemohli dostat k minibusu, kde by se před ním mohli schovat. Teenageři se do toho rámusu smáli a halekali. Sime se rozhodl kruh přerušit a zastoupil nejbližší čtyřkolce cestu. Už už to vypadalo, že ho srazí, ale v posledním okamžiku čtyřkolka prudce změnila směr, převrátila se a řidič se rozplác v trávě.

Ostatní okamžitě zastavili. Blanc došel k ležícímu motorkáři, chňapl ho za paži a vytáhl na nohy. Kabonící se chlapec byl ze skupiny zřejmě nejstarší. Vlasy měl po stranách vyholené a na temeni nagelované do špiček. „Pitomče!“ rozkřikl se na něj Blanc. „Chceš se zabít?“

Ale chlapec nespouštěl oči ze Sima, který ho právě ponížil před zraky kamarádů. „Ne, ale on jo.“

Hučení větru a motorů prořízlo pronikavé zaječení: „Chucku!“ Všichni se otočili k domu. V sírově žlutavém světle působily obarvené vlasy Mary-Anne Clarkové nepřírozně rudě. Stála ve dveřích, a ať už dospělý, nebo dospívající, každý jasně pochopil, že s touhle ženou není radno diskutovat. „Domů. A hned!“

Chuck zdráhavě a pokud možno co nejloudavěji s pomocí kamaráda zvedl čtyřkolku a nasupeně se podíval na Sima. „Nechte tátu na pokoji. S vraždou toho kretěna nemá co dělat.“ Vylezl na vozítko, několikrát vytočil motor a zmizel za domem. Jeho matka zašla dovnitř a zavřela za sebou dveře. Ostatní prudce přidali plyn a vystřelili vzhůru do kopce. Od kol jim odletovalo bláto a tráva.

Poryvy větru je zalévaly prudkým deštěm a Sime cítil, jak ho štípe ve tváři.

SEDMÁ KAPITOLA

Blížící se bouře vysála z oblohy téměř veškeré světlo. Získala podivně okrový odstín a v letním domku se zešerilo natolik, že si na druhý výslech Kirsty Cowellové museli rozsvítit.

Síla větru se blížila vichřici. Okenice rachotily a šindele na střeše se nadzvedávaly. Uvnitř vládl skoro stejný hluk jako venku. Přívaly lijáku neustávaly. Šlo však o pouhý předvoj — za mořem už bylo vidět hlavní masu. Blížila se jako černá mlha.

Sime si sedl opět zády k oknu, ale tentokrát mu tvář ozařovala stropní lampa. Připadal si tak odhaleněji, než by býval chtěl. Na kolenou si rozprostřel shrnutí lékařské prohlídky paní Cowellové, kterou provedla místní zdravotní sestra. Obličej mu zrůžověl od deště. Vlasy si vytřel ručníkem, ale byly dosud vlhké.

„Proč jste mi neřekla, že jste se s manželem rozešli?“

Její výraz zůstal netečný. „Nezeptal jste se.“

„Tím, že zatajujete informace, si v ničem nepomáháte, paní Cowellová.“

Neodpověděla. Sime si prohlížel její tvář. Když si teď smyla krev, viděl, že je i bez make-upu pohledná a zároveň ne přímo krásná. A kupodivu jako by mu byla ještě více povědomá. Obličej měl robustní rysy s vysokými lícními kostmi a plnými širokými rty. Nos byl oproti ideálu poněkud širší, ale nikoli nepoměrný. Výrazná čelist vybíhala v lehce zašpičatělou bradu, ale nejvýraznějším rysem zůstávaly oči. Upíraly se na něj, chladně, rozvážně a ostražitě. Vlasy mokré po sprchování jí

spadaly ve zplihlých provazcích po ramenou. Oblékla si prosté šortky ustrížené z džínů, tenisky a o několik čísel větší mikinu. Na levé tváři a pravém spánku měla lehké pohmožděny.

„Povězte mi, proč vás opustil.“

„Mám sto chutí vám říct, abyste se zeptal jeho.“ Odmlčela se. „Ale jsem si jistá, že o jeho románu s jinou ženou už víte.“

Napadlo ho, že se tím nepřátelským postojem brání ponížení, které určitě cítí, když je nucena ztroskotání svého manželství probírat s někým cizím — dokázal si představit, jak by se cítil on, kdyby se role obrátily. Nebo možná byla jen ve střehu, aby ji nepřistihl, jak si protřečí. „Rád bych si poslechl vaši verzi událostí.“

Vzdychla a podvolila se nevyhnutelnému. „Trávil na služebních cestách čím dál více času, pane Mackenzie. Jak vám už určitě řekli, celá léta jsem neopustila ostrov, takže jsem s ním nikdy nejezdila.“

„Bylo neobvyklé, aby odjížděl opakovaně?“

„Ne, opouštěl ostrov často. V sezóně humrů skoro každý den, ale nikdy nebyl pryč dlouho. Novinkou bylo, jakou dobu tam zůstával. Kdykoli jsem se na to ptala, odpověděl jen, že jeho podnikání je čím dál náročnější. Ale takhle náročné nikdy nebylo a bez problémů ho zvládal řídit ze své kanceláře v patře domu.“

„Takže jste ho s tím konfrontovala?“

„Ne,“ uchechtla se trpce, „byla jsem tak naivní, že jsem mu věřila. Netušila jsem, jak se to má doopravdy, dokud mi soudka, která se vrátila lodí z Cap aux Meules, jednou neřekla, že ho tam viděla.“

„Zatímco měl být někde jinde?“

„V Montrealu. Právě večer předtím mi volal. Prý z hotelu. Z toho, kde se vždycky ubytovával. Chtěl mi dát vědět, že se zdrží ve městě o pár dnů déle a domů se vrátí až ke konci týdne. Takže když jsem se doslechla, že je jen tady za vodou, věděla jsem, že mi lhal.“

„Co jste udělala?“

„Počkala jsem, až přijede domů, a zeptala jsem se, jak pořídil v Montrealu. Chtěla jsem mu dát příležitost, aby mi vysvětlil, že musel změnit plány a vrátil se do Cap aux Meules a že jen neměl čas mi to dát vědět.“

„Jenže to neudělal.“

Zavrtěla hlavou. „Dokonce mi vyprávěl, co si dal den předtím k večeři ve své oblíbené restauraci La Porte na bulváru Saint-Laurent v Montrealu.“ Zavřela oči a na kratičký okamžik osvobodila Sima z jejich zajetí. Když je opět otevřela, hořely ledovým ohněm. „Řekla jsem mu, že vím, že byl v Cap aux Meules. Zbledl jako stěna.“

„Co na to řekl?“

„Zachoval se uboze. Plácal se v tom, snažil se najít nějakou výmluvu, důvod, kterým by vysvětlil, proč byl tam, když tvrdil, že je někde úplně jinde. A pak to zničehonic vzdal. Asi pochopil, že to nemá smysl. Přiznal, že mi lhal. Že někoho má. Že mi je už několik měsíců nevěrný. A že za to všechno můžu tak nějak já.“

„Jak jste za to mohla vy?“

„Ále, zjevně jsem byla chladná a odtažitá.“ Tato obvinění znal Sime až příliš dobře. „A můj největší zločin? Že odmítám odjet z ostrova. Jako by to nevěděl od prvního dne našeho vztahu.“ Prudce dýchala a Sime vycítil, jaký hněv a bolest v ní vzpomínka na ten střet vyvolává.

„Kdy se to stalo?“

Opět zavřela oči, zhluboka se nadechla a najednou jako by ji obestřel klid. Víčka se jí zachvěla, otevřela oči a on se střetl s upřímným pohledem. „Asi před deseti dny, pane Mackenzie. Minulý týden se odstěhoval k ní.“

Rány byly zjevně stále čerstvé. „Znala jste ji?“

„Osobně ne. Ale věděla jsem, kdo to je. To vědí všichni.“

„Kdo je to?“

„Ariane Briandová. Manželka starosty Cap aux Meules.“

Síme se na ni zamyšleně zadíval. Do obrazu náhle vstupoval další zhrzený partner a on by nedokázal vysvětlit, proč cítí úlevu. „Proč se váš manžel vrátil včera na ostrov, když vás opustil?“

„Protože má v domě pořád ještě tuny věcí. Přijel si sbalit pár kufrů.“

„Věděla jste, že přijede?“

Zaváhala jen nepatrně. „Ne.“

Pohlédl do lékařské zprávy na klíně. „Uvědomujete si, že skutečnost, že vás nedávno opustil, by si někdo mohl vykládat jako motiv vraždy?“

„Kdo mě zná, tak ne.“ Bylo to prosté konstatování skutečnosti. Zadíval se na ni a pochopil, že ta poznámka mířila na něj. Měla pravdu. Nevěděl o ní zhora nic.

Vzal do ruky zprávu. „Tady se píše, že se na vašem těle našla řada pohmožděnin a odřenin, jako byste s někým zápasila.“

„Vždyť také ano! Byl to zápas o život!“ Oči jí zaplály hněvem. „Nikoho asi nepřekvapí, že jsem samá modřina a škrábanec. A já k vraždě žádný motiv nemám, pane Mackenzie. Pokud chcete slyšet pravdu, tak jsem toho člověka začala dost nesnášet. Nepřála bych mu, aby se mu stalo něco zlého, ale byla jsem ráda, že je pryč.“

Síme překvapeně zdvihl obočí. „Proč?“

„Když jsme se potkali poprvé, uháněl mě...“ hledala vhodný výraz, „neúnavně. Byla jsem jeho posedlost. Posílal mi kytice a bonboniéry, psal mi dopisy. Desetkrát denně mi volal. Snažil se mě ohromit svým bohatstvím a svést svou vášní. A já blbec mu na to skočila. Lichotila mi jeho pozornost, všechna ta jeho velkolepá gesta. Zamilovala jsem se až po uši. Zrovna jsem dokončila univerzitu. Byla jsem mladá, snadno mě ohromil. A tak když mě požádal o ruku, jak bych dokázala odolat?“

Zavrtěla nad tou smutnou vzpomínkou hlavou.

„Však se říkává kvapné ženění, dlouhé zelení. Já měla na ženění rozhodně času dost. Opravdový vztah stojí na důvěře a porozumění, na sdílení drobností. Okamžicích štěstí a smíchu.“